

“Herinneringen aan Jan Texier...”

Bij het lezen van de naam J. Texier zal niet bij iedereen een belletje gaan rinkelen. Hooguit bij de oudere fondspelers die zich in de zeventiger jaren al met de zware fond bezig hielden. In een reportage van Ad van Gils over de Barcelona winnaars 2013 las ik dat vader en zoon Vollebregt *“al in 1978 bij Jan Texier in Steenberg en een bezoek brachten op zoek naar duiven voor het pure fondwerk”*. Bij het lezen van die regel gingen mijn gedachten weer terug naar de tijd van mijn bezoek aan Jan Texier in de nazomer van 1976.

In het duivenwereldje stond de naam Steenberg al tientallen jaren bekend als *“het bolwerk voor de zware fond, daar woonden de mannen van het zware labeur...”*. Onze hoofdrolspeler in dit artikel maakte echter pas grote naamsbekendheid op nat. St. Vincent 1975, een concours dat zou uitdraaien in een bikkelharde strijd waarop heel wat gevestigde namen tweede viool moesten spelen of zelfs moesten passen... De vlucht St. Vincent 1975 zou de geschiedenis ingaan als één van de zwaarste edities van de rijke St. Vincent historie. Toon Rijdsdijk uit het West Brabantse Kruisland, een klein dorpje tussen Roosendaal en Steenberg, werd de glorieuze overwinnaar van de genadeloze helletocht. Zijn duivin *“Blauwke 69-2091836”*, deed alles en iedereen de baard af... De vlucht werd een gevecht van duif tegen duif... Geen excuus mogelijk. Texier gaf zijn visitekaartje af door meerdere duiven te constateren die eerste dag van aankomst, een prestatie die slechts weinigen beter deden. De vlucht kende over het geheel een traag verloop, zowel in de zuidelijke provincies als hogerop boven de rivieren. Het werd een titanengevecht waarop alleen de allersterkste overeind bleven. De naam van Texier was daarmee voor goed uit de schaduw getreden. Ik had vage geruchten opgevangen over zijn merkwaardige manier van duiven houden. Maar geruchten blijven wel geruchten... Zelf gaan kijken bij de man in kwestie was een van de opties. Er werd contact met hem gezocht en een datum gepland. Bij mijn bezoek - inmiddels al weer 37 jaar geleden- heb ik foto's gemaakt maar verder nooit iets mee gedaan. Jammer eigenlijk. Al die jaren lagen ze maar ergens.... Zou het niet eens leuk zijn die dingen te publiceren? Nu kan naast de naam van J.H. Texier ook een visueel beeld worden gekoppeld.....

Voorafgaand aan het schrijven van dit artikel heb ik mijn mede reisgezel van die dag, stadgenoot Kees Bosua, gevraagd wat hij zich nog wist te herinneren aan ons bezoek. Bosua, destijds een jonge vent van net in de twintig memoreerde zo goed als dezelfde herinneringen als die van mijzelf.... Dat was frappant! *“Dat bezoek aan Texier vergeet ik van mijn leven niet meer ...”* waren Kees zijn woorden....

Met dit artikeltje probeer ik enkele herinneringen op papier te zetten zoals wij het destijds hebben ervaren. Niks meer of minder. Een andere pretentie heb ik niet. *“Een ieder die er anders over denkt doet maar...”*

Texier had uitgelegd hoe we het beste konden rijden, binnendoor langs Dinteloord richting Steenberg, bij de kruising bij de watertoren links afslaan. Dan de kleine woonkern van Welberg door en verder de Boomdijk volgen... Na een afslag een stukje de polder in en weldra stonden we voor het opgegeven adres. Mijn eerste indruk was gelijk zo van *“Nou zeg, dit zou geen straf zijn om hier te moeten wonen...”*. Texier woonde in het buitengebied van de polder in een kleine wit gepleisterde woning met rieten kap. Het zal in vroeger tijden best een boerderijtje geweest kunnen zijn of zo. Voor zijn woonstee bevond zich een fraaie tuin met bomen en struiken, een ruim terras met zithoek en rozenperken in het gazon. Een ideale plek om vanaf deze locatie je duiven op te

wachten... Hij woonde feitelijk helemaal niet in Steenbergen maar in een klein dorpje Welberg genaamd, met nog geen duizend inwoners aan de andere kant van de provinciale weg, maar behoort geografisch tot de gemeente Steenbergen. De kennismaking verliep in een toffe sfeer en wij hadden meteen de indruk alsof wij elkaar al jaren kenden... Wanneer ik me niet vergis had hij een bloemenwinkeltje in de Blauwstraat in het centrum van Steenbergen en deed daarnaast nog iets in c.v. installatietechniek of zo...? Wanneer iemand beweert dat ik fout zit en het een winkel was in bretellen, knopen en ritsluitingen geloof ik het direct...! Het is uiteindelijk maar bijzaak.

Zijn hokken stonden vrij vanaf de grond op gemetselde muurtjes. Eenvoudige hokken zonder luxe, een raampje hier en een raampje daar.... Het hok voor de jonge duiven was daarbij nog voorzien van een buiten-ren. Boven de deuringang van ieder hok bevond zich een buitenlamp, maar daarover zo dadelijk meer.... Bij het betreden van het hok wist je in een oogopslag welk systeem onze gastheer hanteerde: de droge mestmethode! En bij Jan was droog ook echt droog... Er heerste een aangenaam klimaat in de hokken. Het plafond was gedeeltelijk afgeschoten met platen goedkoop gaatjesboard, aan de voorzijde uit grof kippengaas. Tussen het plafond op het gaas zag Kees een dode muis liggen..., althans het zo goed als gemummificeerde restant daarvan.... Ik weet nog dat Kees tegen Jan zei: *“waarom flikker je dat ding niet gewoon in de vuilbak....?”*. Jan 's antwoord: *“Kees, dit regelt de natuur zelf allemaal....”*. Tegen de achterwand stonden gewone standaard broedbakken gestapeld met gaatjesboard eromheen als wandbekleding. Trouwens, alle zijwanden van zijn hokken waren bekleed met hetzelfde materiaal.... Verder hingen er zitkasten. De duiven, waarvan de meeste klein van stuk waren zagen er picobello uit. Dit waren ze dus..!! Zijn soort noemen we maar gemakshalve *“een mix van Steenbergssoort”*. Jan had het niet zo op rassen... *“Goeie moet ik hebben, en de rest is lulkoek...”*. Oh ja, nog iets opvallends bij Jan..., hij had geen enkele voer- en drinkbak....!! Daar had hij weer een eigen zienswijze op die ons lang zal bijblijven. *“Jongens, ik kan jullie een geheim verklappen, en dat is dat er onderweg van de losplaats naar huis nergens, maar dan ook nergens voer- en drinkbakken opgesteld staan...”* Nou, die slag was voor Jan... Hij had een systeem uitgedacht om zijn duiven hierop te trainen: in de avondschemer (!) deed hij de buitenlampen aan en strooide dan duivenvoer in het grasgazon voor de hokken zodat de duiven verplicht waren om naar buiten te komen om hun kostje bijeen te zoeken. Toen het drinken ter sprake kwam ging Jan zijn betoog verder: *“nou, dat doen ze daar...”* en wees op een sloot langs de erfafscheiding langs de weg.... *“daar moeten ze drinken”*. Daar sta je dan. Wat moet je daarop nog zeggen? Maar om Jan daarom als een zonderling in de duivensport te betitelen die er gekke of extreme methoden op na hield? Wie het wel weet mag het zeggen... Hij deed het, zoals wij het met eigen zintuigen hebben gehoord en gezien *“anders dan anderen het gewoonlijk doen”*. Nou en...? Er was feitelijk nog geen speld tussen te krijgen ook... Alles wat hij vertelde kwam met volle overtuiging uit zijn mond. Zou ik alles schrijven wat we die middag uit Jan 's mond hebben gehoord dan zou dit verhaal mogelijk als ongeloofwaardig worden betiteld en dat is niet de bedoeling. Toen Kees naar zijn witte shirt keek ontwaarde hij daarop nogal wat luisjes. *“Nondeju nog al toe, dat heb ik weer....”*. Jan keek naar Kees en zei alleen maar: *“puur natuur Kees, niks aan doen...”*. Jan glimlachte erbij en stak de brand in een nieuwe sigaret....

Of we van ons bezoek iets hebben opgestoken...? Jawel..., een manier waarop het ook zou kunnen....!! We hebben echter geen van beiden zijn methoden ooit in de praktijk durven brengen... Schrijver dezes is nadien nog een enkele keer bij hem terug geweest en een paar duiven aangeschaft. Prima mee geslaagd... Maar daarover gaat het hier niet. In 1977 toen P.J. v.d. Slik uit Middelharnis op een loodzware Barcelona editie de nationale overwinning voor zich opeiste met zijn beruchte “Sterke

Barcelona” stond de naam Jan Texier weer bij de vroegste meldingen bij de Z.L.U. organisatie. Kortom, wanneer de vluchten ver en zwaar (!) waren, dan waren de duiven van Texier echt op zijn allerbest.... Velen hebben er in die jaren duiven gehaald voor het pure fondwerk en velen daarvan zijn er mee geslaagd.

Een jaar of wat na ons bezoek komt geheel onverwacht het bericht dat Jan Texier was overleden. De man had nog zoveel plannen voor de nabije toekomst, voor zijn oude dag.... Hij had zelfs nog een hokje bijgeplaatst en wel haaks t.o.v. de bestaande hokken, op korte afstand langs het slootkantje... Het was altijd zijn streven om zijn naaste concurrenten, sportief gezien, op de knieën te krijgen. Het heeft allemaal niet meer zo moge zijn. Om met een gebezigde spreuk dit artikel af te sluiten: *“Van het concert des levens ontvangt niemand een program...”*

Zijn duivenbestand is later, naar wat ik altijd gelezen heb, door bemiddeling van Piet de Weerd getransfereerd naar de Duitse kampioen en steenrijke Raymund Hermes waar de oude stamduiven van Texier mede aan de basis stonden van de verdere uitbouw van nog grotere successen op de nationale internationale vluchten!!

Met groet vanuit Dordrecht,

Frans Breibach